

נעים אמרים

דברי אלוקים חיים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שיעור פרקי אבות, פרק 3 משנה ג, יוס ראשון, תלא, תש"פ. מושב דלתון

כאשר תינצל מן הכעס

להיזהר ולהישמר ממידת הכעס המגונה

רבי אליעזר אומר: יהי כבוד חברך
חביב עליך כשלך. וא"ל תהי נוח לכעוס.
ושוב יום אחד לפני מיתתך.

לכשנדייק בדברי התנא, נרגיש בדבריו שעל האדם לא להיות נח לכעוס, משמע שאין גרעיותא בעצם הכעס, מותר לו לאדם לכעוס, רק שלא יהא נוח להתרגש ולכעוס במהרה. והדברים טעונים ביאור, וכי אכן כן הוא, שמוותר לו לאדם לכעוס? הלא מפי חכמים עצמם שמענו וידענו כמה מגונה היא מידת הכעס.

נקדים ממאמר הכתוב בפרשת פנחס - **וישמע הכנעני מלך ערד**. וברש"י - שמע שאהרן הכהן הסתלק. בגמרא (ראש השנה ג, א) מבררים חכמנו את זהותו של אותו מלך ערד, ושם נאמר: תנא, הוא סיחון, הוא ערד, הוא כנען. ואם נחשב את שלושת

ב הלא הוא התנא הקדוש רבי אליעזר בן הורקנוס, ידו ורעו הגדול של רבי יוסי הגלילי.

התנא מלמדנו במסכת אבות, פרק ב, משנה י:

א דברי אלוקים חיים אלה, מסר כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בשהותו על ציונו הקדוש של התנא האלוקי רבי יוסי הגלילי במושב דלתון שבגליל. כאשר השיעור נמסר ביום ראשון בשבת, פרשת תצא. מרן שליט"א הקדים לשיעורו התייחסות לאתרא קדישא, חלקת מחוקק ספון: "בימים אלה שוהה אנכי באתרא קדישא מירון והיום באתי הנה להשתטח על ציונו של רבי יוסי הגלילי. כאן פגשתי כהן שדעתו יפה, כ"ק האדמור מתולדות אהרן שליט"א ואמרתיו לו שחשיבות מיוחדת יש לבוא ולהתפלל על ציונו של רבי יוסי הגלילי לקראת ימי הרחמים והרצון. שכן בגמרא מצאנו עד כמה היה רבי יוסי הגלילי עמוד מידת החסד, עד כדי כך, שלאחר שגירש את אשתו, היא נישאה לאדם אחד שהיה עיוור וחולה ולא היה באפשרותו לפרנסה, אמר לה רבי יוסי לגרושתו, שבי בביתך ואני אפרנסך, אחת לשבוע אביא לך מעות כפי הצורך. ובהזכרת זכותו של רבי יוסי הגלילי, אנו מעוררים רחמי שמים עלינו שגם אם אנו כבר בבחינת מגורשים מאת המקום ברוך הוא, עדיין יגמול עמנו כל טוב, 'פרנסנו ויעתיר עלינו טובה'". מרן שליט"א ציין שאת השיעור מוסר בהאי יומא, אור ליום ב' בשבת, ולא בליל שישי, כדי להידיבק בקדושתו של התנא האלוקי, רבי יוסי הגלילי.

שמותיו של גוי רשע זה, קליפה טמאה, נמצא שראשי תיבותיהם מרכיבים את התיבה **בע"ם** - כ'נען ע'ירד ס'יחון. כי קליפתו הטמאה של רשע זה, שורשה היה במידת הכעס הנוראה.

עוד נרצה להבין את אשר הסמיכו חכמי המדרש (תנחומא, חוקת) למאמר הכתוב בריש פרשת חוקת, פרשת פרה אדומה - **זאת חוקת התורה**, והסמיכו את הכתוב - זהו שאמר הכתוב **מי יתן טהור מטמא, לא אחד**. ונרצה להבין שייכות שיש בין שני מקראות קודש הללו.

הגעלת הלב והמוח באש התורה

סמיכות נוספת נרצה להבין - וכבר הקשה כן הרה"ק בעל חידושי הרי"ם מגור ז"ע - שבפרשת מטות ישנה סמיכות בין מלחמת מדין לבין הגעלת כלים, שתיכף לאחר מלחמת מדין הורה הקב"ה לבני ישראל ביד אלעזר בן אהרן הכהן, שיגעילו את כל הכלים. וגם כאן בעינינו להבין מה סמיכות יש בין מלחמת מדין לבין הלכות הגעלת כלים.

מבאר החידושי הרי"ם בהקדמת המסופר בגמרא (שבת סד, א) שבשעה שחזרו בני ישראל ממלחמת מדין, חקרם משה רבנו שמא נפלו בחטא של עריות. השיבו בני ישראל: מידי עבירה יצאנו, מידי הרהור עבירה לא יצאנו. כלומר - גם אם יצאנו מן העבירה עצמה ולא נכשלנו בה תהילה לקל, עדיין נכשלנו בהרהורי עבירה. על הרהורי העבירה הללו, הוצרכו בני ישראל להביא קרבן לכפרתם. ומבאר, שבני ישראל המה משולים לקדירה אשר מתבשל בה תבשיל של היתר ועליהם להישמר מכל משמר שלא תבוא חתיכה של איסור ותפסול את התבשיל ואת הקדירה. אם אדם נכשל חלילה בעבירה עצמה - הרי הוא דומה למי שנפלה לו חתיכה של איסור אל תוך התבשיל הכשר. ואם

נכשל בהרהורי עבירה - הוא דומה כמי שקדירתו ספחה לתוכה טעם של איסור, חלילה.

אשר על כן, כאשר חזרו בני ישראל ממלחמת מדין והתוודו על הרהורי עבירה שנכשלו בה, דמו לקדירות שבלעו בליעות של איסור, על כן מיהר הקב"ה לצוותם על הגעלת כלים, שיידעו שכלי שנבלע בו איסור יכול להתכשר. ו'כל דבר הבא באש, תעבירו באש'. וכן, יהודי החפץ לזכך את קדירתו, את נשמתו שספגה בליעה של איסור, הרהורי עבירה, עליו להעביר עצמו באש, באש התורה, כי על-ידי שיבער וילהט באש התורה, בהתלהבות, תקוים אצלו בחינת 'הגעלת כלים' והוא יפלוט את כל טעמי האיסור אשר בלע. זהו סוד הגעלת הכלים - שיפלוט האדם כל בליעה של טומאה החבויה ובלועה בתוך נשמתו.

טומאה וכעס - נגלים ונסתרים

נקדים את אשר כבר הזכרנו פעם ופעמיים שעניין הטבע רומז לטומאה. מספר הטבע הוא מספר שבע, כנודע. כן האדם אשר נטמא צריך להיטהר מן הטמאה על-ידי המספר שבע, לכן אנו מוצאים עניינים שונים במספר שבע סביב ה'טהרות האדם מן הטומאה, כמו שבעת ימים בהם הוא יושב בטומאתו, או מניין ההזאות לטהר טמא מת - שבע הוא. ושתי טומאות ישנו, ישנה טומאה גלויה וברורה, כמו אדם הנוגע בשרץ שהוא נטמא לעין כל. אולם ישנה גם טומאה נסתרת אשר נרחיב אודותיה.

ג ציון שעל אף שבעיניים גשמיות אין אנו מכירים באדם שטמא הוא, הרי שצדיקים קדמונים בעיני הבדולח שלהם ידעו להבחין על האדם אם נטמא בטומאה, הם ראו שפניו הושחרו מכוח הטומאה.

התורה מציינת **ארבעים יבנו** שילקוהו ארבעים מלקות. באו חכמים והורידו הלקאה אחת ודרשו שצריך להלקות את החוטא רק שלושים ותשע מלקות, ארבעים חסר אחת. מדוע.

נוראות ביאר הרה"ק ה'דברי יחזקאל' משינאווא זי"ע, שמדרך אנשים שאחרי שהם מתוודים ושבים מעט על חטאיהם, הם מרגישים נקיים וזכים. חפים מכל חטא ואשמה. אחרי חודש במהלכו הם שומעים תקיעת שופר ואחרי שהם מכים מעט 'אשמנו, בגדנו' ביום הכיפורים, חשים כבר כנקיים מכל חטא ועוון. הן עשו תשובה ונמחלו להם עוונותיהם. ועתה, אם חלילה יארע להם דבר תקלה לאחר הימים הנוראים יתמוה ויתפלאו מדוע עשה להם ה' ככה שהרי מטוהרים הם כבר ומזוככים כהוגן. כשהאמת אינה כן, אלא דווקא ה'לב נשבר', שממשיך האדם להתהלך בשברון לב על חטאיו, הוא הכפרה המעולה.

על כן גזרו חכמים שלא ישלימו להכות את החוטא בארבעים מלקות. כדי שלא ירגיש לאחר מכן שהוא נקי וזך ואין בו כבר רבב. דייקא לא מכים אותו מכה נוספת, על מנת שכל חייו יסתובב מתוך תחושה שהנה, עדיין לא השלימו לו את עונשו, עדיין אינו זך ונקי כפים כמלאכים פורשי כנפיים. הלב השבור וההתהלכות מתוך ההרגשה ש'חטאתי לאלוקים', היא המעולה שבתשובות והיא משלימה את כפרת העוון.

כך נוכל להבין את אשר אמרו (ברכות ז, א) **מובה מרדות אחת בליבו של אדם, יותר ממאה מלקויות**. נוכל לבאר שאותה 'מרדות' הכוונה על 'מכת מרדות' שגזרו חכמים להכות חוטאים שלא התחייבו במלקות דאורייתא. ומכת מרדות אינה דומה למלקות ואינה מכה קשה במידה ובמניין כמו מלקות דאורייתא. ועל כן האדם אשר

הטומאה הנסתרת היא טומאת המחשבה. טומאה שאינה נראית בחוש על-ידי נגיעה באבי אבות הטומאה וכדומה. טומאה זו באה על האדם, רחמנא ליצלקן, כאשר הוא נכשל בדבר חטא ועוון. העבירה גורמת לטומאה נוראה שתעלה למוחו ומחשבתו של אדם ותפגום בקדושת המחשבה. הדבר דומה לכלי שנבלע בו איסור, כן נבלע האיסור ונבלעת הטומאה במוח האדם ומכאן ואילך עליו לעמול בעמל ויזע על מנת לנקות חדרי מוחו ממבואות הטומאה ומכל הבליעות אשר השתרשו במחשבתו.

על כן, אם נחשב **ז' פעמים מניין טמא** (וכאמור שמספר שבע, מספר הטבע, רומז על עניין הטומאה), ונוסיף את הכולל ומספר האותיות, נמצא מספר **שע"ב** העולה במכוון כנגד תיבות - **זה המחשבה**. וכאן מרומז על אותה טומאה נסתרת, טומאת מחשבתו של אדם.

כמו במידות הטומאה, שיש נגלית ונסתרת, כאשר הנסתרת גרועה שבעתיים מן הטומאה הנגלית, כך גם אצל מידת הכעס הנוראה. ישנו כעס גלוי, אדם שרואים כלפי חוץ שקצפו עלה על גדותיו והוא כועס, כאדם אשר משבר כלים מחמתו וכעסו מפעפע וגלוי לכל. מאידך יש מי שהכעס אצלו נסתר וחבוי, כלפי חוץ אינו מראה דבר אולם בקרבו הוא אוצר את הכעס בכוח רב כאשר הוא כועס וכל מיני גיהינום שולטים בו בתוכיותו - כעס כזה גרוע עשרת מונים מכעס גלוי והשפעתו היא אינמה וטמאה. והרי זה כמו הטומאה אשר יש בה נגלית ונסתרת. וכאמור.

מרדות בליבו של אדם

נקדים עוד דברים ונעיין במה שמצאנו בתורה אצל מי שעובר על לאו שיש בו מלקות שהוא לוקה.

חוטא ומכים אותו במכת מרדות בלבד, ממשיך להסתובב כל ימיו עם הרגשה שלא די כיפרו לו על חטאו ועל כן לבבו נשבר בקרבו ונמצא כל ימיו בתשובה. לכן טובה היא אותה מכת מרדות שאינה משלימה את כפרתו של אדם, יותר ממאה מלקויות.

מעשה נורא בחוטא ותיקונו

מעשה שהיה אצל אחד מרבתינו הראשונים (כמדומני שהיה זה רבי יצחק די לאון), כך היה:

חוטא שפל מאד הגיע אל אותו גדול וביקש ממנו דרך תשובה. אותו אחד היה מרובה בעוונות איומים ונוראים וכעת התחרט על מה שפגם והעווה. אמר לו אותו גדול ממאורי ישראל: 'אין לך תיקון לחטאיך כי אם המיתה. אם תמות בייסורים, המיתה והייסורים יכפרו את עוונותיך המופלגים'. הדריכו שכן יעשה, יגדל בביתו נחש צפע אשר ארסו ממית, יאכילו וישקהו למשך תקופת זמן ארוכה עד שיגדל הנחש למאד-מאד ויוכל להמית במהירות. וכאשר הנחש יהיה גדול מספיק, יוכש על-ידי הנחש, ייפח נפשו ותהא מיתתו כפרתו.

כך עשה אותו חוזר בתשובה. הוא החל לגדל נחש צפע כשמדי יום הוא משליך לו מזונות, כשהוא ממלא עיניו דמעות תשובה על מעשיו הרעים, מתוודה שוב ושוב על חטאיו ומחזק במחשבתו ש'צדיק ה' בכל דרכיו' ומיתתו שתבוא תהא כפרתו למחוק מעליו את כתמי העוונות למען יוכל להיכנס ולשבת מתחת לכיסא הכבוד, מקומם של בעלי תשובה. חלפו השנים ומדי יום היה מאכיל את הנחש מתוך וידוי. עד שגדל הנחש למאד מאד.

הגיע בעל התשובה אל אותו גדול בישראל וסיפר לו שאכן, הנחש גדל לממדים עצומים. אמר לו

הרב: אכן, הגיע יום מיתתך, יום כפרת פשעך. בשעה היעודה תבוא עם הנחש אל בית-המדרש שיהיה מלא באנשים ושם יכישך הנחש וימיתך. בשעה היעודה היה ההיכל מלא מפה אל פה, היהודי הובא, כפתוהו וכיסו את עיניו - ודמעות רותחות נושרות מעיניו המכוסות. כעת הורה הרב ליהודי שיפתח את פיו, בעבור יכישו הנחש בלשונו וימיתוהו במיתה משונה וכך תבוא לו כפרה.

היהודי פתח פיו בחרדה ומתוך רוח תשובה. באותו רגע הוציא הרב מצקלונו צנצנת מלאה דבש ושפך מן הדבש אל פי החוטא בעל התשובה. החוטא שהרגיש את הטעם המתוק צעק וצווח: מה עושים לי? מדוע אין ממיתים אותי, מה יכפר בעד עוונותי כי רבו? השיבו אותו גדול מישראל: רחמנא ליבא בעי, הלא היית מוכן ומזומן למסור נפשך לפני בוראך מתוך תשובה אמיתית. בעצם המוכנות וההכנה לכך סר עוונך וחטאתך מכופר, כי עיקר התשובה היא שברון הלב. והוא אשר אמרנו לגבי מניין המלקות שהעיקר הוא שהאדם ימשיך להתהלך בשברון לב, שיחיה חיים של תשובה, כי הלב הוא העיקר, לא הפה ולא המעשים.

טהרת פרה האדומה

נוכל לבאר על פי אותו יסוד את מצוות טהרת פרה אדומה. זאת חוקת התורה - חוקת פרה אדומה. כי הנה הפרה באה לטהר את בני ישראל אשר נטמאו בעוון העגל הנורא ולכפר להם על אותו עוון. ולכאורה, הלא את כל חוטאי העגל הרגו בני ישראל בחרב, על פי דברו של משה רבנו, ומי הוא זה אשר עוד נותר שצריך כפרה על שחטא בחטא העגל. על כרחך אותם חטאים שצריכים היו כפרת פרה האדומה אינם החוטאים בפועל ממש אלא החוטאים במחשבה, אותם אלה שבשעת העגל העלו במחשבתם שמא יימשכו אחריו, שמא אכן

משה לא ישוב. על פגם המחשבה גם צריכים לשוב בתשובה שלימה ואיך היא התשובה - על-ידי שאדם מלקה עצמו במחשבה שוב ושוב וזוכר את חטאו.

על כן הסמיכו למקרא זה את המקרא השני שגם הוא מדבר אודות הפרה האדומה 'מי יתן טהור מטמא לא אחד'. הפרה האדומה אשר הופכת טמא לטהור, טהרתה היא כמו **לא אחד** כמו מלקות שם נאמר שצריך לתת את כל המלקויות הכתובות בתורה אבל **לא אחד** להותיר את המכה האחרונה - כדי שיחיה האדם כל ימיו בתשובה. כן טהרת פרה האדומה באה על המחשבה והמחשבה צריכה להיות תמיד מתוך תשובה אמיתית.

אש הקנאה והכעס

והנה בפרשת חוקת נאמר **כי אש יצאה מחשבון, להבה מקרית סיחון**, ומצאתי בספר נפלא וקדוש עד למאד, 'פרפראות לחכמה' שמו, שם רימזו כך, כאשר מוציאים תיבת **אש** מתוך תיבת **חשבון** לקיים מה שנאמר **אש יצאה מסיחון** היא אש הקליפה, נותר לנו סך **ס"ה** מחשבון התיבה **חשבון**. ואילו כאשר אנו מוציאים **להבה** מתוך תיבת **סיחון** אנו נותרים עם סך **פ"ו**. יחדיו עולות שתי החשבונות כאותיות **סופ"ה** שהיא בגימטריא **קנא** הרומז למידת הקנאה, וכן עולה כמניין **כעס** עם הכולל. ללמדך שמידת הכעס ומידת הקנאה שתיהן מידות רעות עד למאד, מידות השייכות לקליפות הטמאות ושתי המידות הרעות הללו משולבות גם יחד.

הוא אשר דיברנו על מידת הכעס הסמויה והנחבאת בלב האדם שהיא מדרדרת אותו אל עברי פי פחת. **אי אש יצאה מחשבון** - היא אש הקנאה והכעס, שתי המידות המגוננות הללו אשר

מתלבות באש הסטרא-אחרא. **להבה מ'קרית סיחון א'בלה ראשי תיבות סמא"ס** ללמדך שאש זו, האש המלבה את הקנאה באדם והאש המלבה את הכעס באדם, היא אש של הס"מ. וכאשר חפץ השטן הוא יצר-הרע לשלוט על האדם שליטה ממשית ולהכניסו ברשותו ולהפילו בחמורות שבחמורות, הוא מקדים ומכניס אותו, מבעיר בו את אש הכעס הפנימי, למען יקצוף האדם ויבער, ומכאן ואילך נפל האדם ברשותו של היצר הרע. כמה נורא שכאשר מתלהט אדם באש זרה זו הרי הוא פותח פתח ליצר הרע, הצר הצורר אותנו, לשלוט על בני ישראל קדושים.

הדא הוא דכתיב בסמוך, **על כן יאמרו המושלים בואו חשבון** ובמסכת בבא-בתרא דרשו **אלו המושלים ביצרים**, העושים חשבון הנפש ואומרים **בואו ונחשב חשבוננו של עולם**. כי כאשר מושלים ביצר-הרע ועוסקים בחשבון הנפש, מצליחים לשלוט ולמשול על היצר הרע ולא ההיפך חלילה. ועל ידי שעוסקים בחשבון של עולם, מתגברים על קליפת **חשבון** העולה כמנין **שס"ו** על ידי קדושת **שם הוי"ה** תיבות אלה עולות גם כן כמניין **שס"ו** - וכביאורו הקדוש של המגלה עמוקות זי"ע.

להשבית כוח הטומאה

זאת כבר למדנו שכוח הטומאה היא קליפת **סיחון ערד כנען** - שלושה שמות הללו אשר ראשי תיבותיהם יוצרות תיבת **כעס**. ואם נחשב את חשבונם, נמצא סך **תקצ"ב** שהוא מניין הקליפות הטמאות **קמב מרירי** בתוספת מנין **כ"א** אשר שולטות בימי בין המצרים שמספרם **כ"א**. ועל ידי שאדם הוגה בתורה הקדושה אשר פיקודי ה' ישרים משמי לב, ההיפך ממידת הכעס שהיא צובטת את הלב - הוא עוקר בזכות כוח תורתו

וביום הקדוש: **אמת** כי אתה הוא יוצרם ואתה יודע יצרם.

על כעס פנימי התנא מדבר

כעת נוכל לבאר כמין חומר את דברי התנא קדישא באבות המצווה אותנו **אל תהי נוח לבעוס**. אין התנא מזהיר על הכעס עצמו - **אל תהי כועס**. שהלא דבר פשוט הוא שחלילה לו לאדם ליפול במהמורות הכעס. ואין התנא מדבר על הכעס הגלוי אלא **אל תהי נוח לבעוס** אפילו כעס התלוי בלב בלבד. כי גם בתוך תוכו, במסתרי נפשו, חלילה לו לאדם מלכעוס. כי הכעס היא שורש הקליפות והכעס הפנימי הוא גרוע עוד יותר מן הכעס החיצוני, וכאמור.

ואם נחשב כלשון המשנה **אל תהי נוח** שלא יהיה מניין תיבת **נוח** בתוך תיבת **כעס**, כלומר, ננקה **נוח** מתיבת **כעס**, יוותר לנו מספר **פ"ו** שהוא מספר שם **אלוקים** המורה על מידת הדין. וזה אשר מזהיר אותנו התנא, לבל נכעס אף לא בלבב פנימה כי הכעס, גם אם היא בלב, היא מעוררת את מידת הדין על האדם ומכך עלינו להיזהר ביותר.

יעזור לנו השי"ת שנזכה להתגבר על מידותינו. נזכה ללכת בדרך הישר והטוב כראוי וכהוגן. והיות ואנו נמצאים עתה באתרא קדישא הדין, סמוך ונראה לצינו הקדוש של התנא האלוקי רבי יוסי הגלילי, מזכיר אני ומעיתר עבורכם ובעד כל היהודים שהזכירו עצמם או יזכירו עצמם לקראת ימי הרחמים והרצון, שתאיר להם זכותו של רבי יוסי הגלילי וזכותו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, על ציונו הקדוש עליתי אתמול. בזכות שני התנאים הקדושים הללו יעזור הקבה לכל העוזרים והמסייעים במשך כל ימות השנה. הן במעש והן בכל דבר עזרה וסיוע שאפשר. כל החברים ב'קשר

את טומאת סיחון-ערד-כנען וקליפת קטב-מרירי, עוקר אותם משורשים ומרחיקם מעל בני ישראל.

עתה יתגלה לנו שהיינו טעמא דשופר שתוקעים בחודש אלול, כי תיבת **השופר** עם הכולל, עולה אף היא כמניין **תקצ"ב** והלא השופר אף כלול ברמז התורה הקדושה, כי ב'שופרות' של ראש-השנה אנו מזכירים את קול השופר של מתן תורה. ועל-ידי כוח תקיעת שופר ותוספת כוח התורה הקדושה - ממתקים את הקליפות הרמוזות במניין **תקצ"ב** ומשביתים את אש הכעס ואת הקליפה הטמאה הכרוכה במידה זו, לבל תוכל עוד להזיק לבני ישראל, ברוחניות ובגשמיות.

ראו זה פלא, אם נסיר ממנין השופר את מנין תיבת **כעס** יוותר לנו מנין תיבת **אמת**. כי זה המסיר מעצמו את ה**כעס** הוא מוצא את ה**אמת** הלא היא התורה הקדושה תורת **אמת**. וזהו עומק המתקת הדין על-ידי שמהפכים את הקליפות והשפעתן על-ידי קול השופר להיות נמתקים בקדושת התורה הקדושה וקדושת האמת.

יתירה מכך. הנה זאת ידענו שי"ג מידות של רחמים מכוונות נגד חודשי השנה. שנים עשר חודשים וחודש נוסף של שנת העיבור. המניין מתחיל מחודש ניסן המכוון נגד מידת א-ל, וכן הלאה. נמצא שחודש אלול מכוון נגד מידת 'רב חסד' ואילו חודש תשרי, ירח האיתנים, מכוון נגד מידת 'ואמת'. כי אכן, על-ידי שבחודש אלול אנו עוסקים בתורה ושומעים קול שופר, על-ידי כן אנו זוכים להתקדש בקדושת התורה ולהסיר מליבנו את מידת הכעס אלא לחיות בחיי עידון. ועל ידי שמסירים את הכעס, כאמור, מן השופר ומכוח קול השופר, מקבלים מנין **אמת** שהוא מניין חודש תשרי, חודש כולו רחמים וחסדים. וכפי שאנו אומרים ביום הדין

יברך הקבה כל אחד ואחד השומע ומאזין או לומד את השיעור המודפס, בכלל כל העוסקים בתורה די בכל אתר ואתר, הם ונשיהם ובניהם ובנותיהם. וכל אשר להם, שיזכו לשנה טובה ורבת שמחה. ותתעורר לנו זכות הגאולה השלימה והלא **רבי יוסי הגלילי** עולה כמניין **דוד בן ישי** מה שרומז על הגאולה הקרובה, כאשר בן דוד עבדך יבוא ויגאלנו מתוך שמחה אמיתית ומתוך רפואות וישועות ובמהרה נקבל פני משיח צדקנו באלו הגופים, אמן ואמן.

של קימא', כל המתפללים בבתי מדרשינו די בכל אתר ואתר, כל המשתתפים בשיעורים הקבועים וכל המזכירים עצמם לפנינו - עבורם אני מעתיד בזכות התנאים הקדושים אשר בארץ המה. כמו כן בזכות בניו הקדושים של רבי יוסי הגלילי הטמונים למרגלות הר זה - יזכה כל אחד ואחד להתברך בכתיבה ובחתימה טובה. ברוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציו ויזכה לגדלים לתורה ולחופה ולמעשים טובים מתוך אריכות ימים ושנים טובים.

וצדיקים ישמחו ועלצו לפני אלקים וישישו בשמחה

בקול רינה וחדוה, גשים אנו יחד עם כל קהל המוני אנשי שלזמנו די בכל אתר ואתר לאחל מעומקא דליבא ברכת "מזל טוב" אל מול פני הקודש, עטרת תפארת ישראל אבינו רועינו ומאור חיינו, אשר בצילו הטהור אנו חוסים, ומימיו אנו שותים

כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

לרגל השמחה השרויה במעון הקודש בהולדת הנינה

בת לנכדו הרה"צ ר' אלתר ישראל וזאסערמאן שליט"א

חתן הדב"ן הרה"צ ר' יוסף מאיר רוקח שליט"א

בן כ"ק מרן אדמו"ר ממכנובקה בעלזא שליט"א

ואנו תפילה שישפיע עלינו שמחה זו שפע ברכה וסייעתא דשמיא, ונזכה כי כ"ק מרן שליט"א יאציל עלינו מרוחו פי שנים, ויאריך ימים על ממלכתו בבריות גופא ונהורא מעליא, להדרכינו בנתיבות חיים, על מי מנוחות ינהלנו עדי ביאת גואלנו בב"א.

מברכים נאמנה אנ"ש די בכל אתר ואתר

התורה והברכה לידידינו היקר שהשתתף בהוצאת הגליון

הרה"צ ר' **מאיר שנעבאלג** שליט"א רחובות
בן כ"ק אדמו"ר מבאלחוב זצ"ל

לרגל הולדת בנו בשטומ"צ

יה"ר מלפני אבינו שבשמים שיזכה לראות רוב נחת יהודי מכל יוצ"ח ולגדלם לתורה ולחופה ולמצוות ע"ד התורה והחסידות ובדרך רביה"ק אכ"ר

שמחת השלום זכור יתקיים בביהמ"ד ישועות ישראל
באלחוב ב"ש

התורה והברכה לידידינו היקר שהשתתף בהוצאת הגליון

הבה"ח **יצחק טוסיג** הי"ו

לרגל שמחת נישואיו עב"ג בשטומ"צ

יה"ר מלפני אבינו שבשמים שיזכה לראות רוב נחת יהודי מכל יוצ"ח ולגדלם לתורה ולחופה ולמצוות ע"ד התורה והחסידות ובדרך רביה"ק אכ"ר

ברכת מזל טוב נאמנה

לידידינו היקר רודף צדקה וחסד
הרבני הנגיד ר' **צבי יצחק רייא** שליט"א

בן ידידינו הטפסר הגדול ראש וראשון לכל דבר
שבקדושה ר' **ברוך משה רייא** שליט"א

לרגל נישואי בנו-נכדו

החתן המופלג ר' **יחיאל מיכל הי"ו**

עב"ג בת הרה"ח **גרשון פרידמאן** שליט"א
שיקאגו

יה"ר מלפני אבינו שבשמים שיזכה לראות רוב נחת יהודי מכל יוצ"ח ולגדלם לתורה ולחופה ולמצוות ע"ד התורה והחסידות ובדרך רביה"ק אכ"ר

מעומק לבבינו מברכים אנו ברכת מזל טוב
לאנ"ש היקרים כל אחד בשמו הטוב יבורך הלוא המה

כ"ק אדמו"ר **מאלעסק** שליט"א
ולבנו הרה"צ ר' **חנניה יו"ט ליפא טייטלבוים**
שליט"א

לרגל היכנס נכדו-בנו הבה"ח **ישראל מרדכי**
לעותומ"צ בשטומ"צ

הרה"ח ר' **יעקב יצחק ווייל** הי"ו וויליאמסבורג
הרה"ח ר' **שלמה זלמן משה ווייל** הי"ו מאנסי
לרגל הולדת נכדו-בנו בשטומ"צ

יה"ר שיזכו לראות רוב נחת מכל יוצ"ח ולגדלם
לתורה לחופה ולמעש"ט עד ביגוא"צ בב"א

לקבלת הגליון כל שבוע באימייל שלחו הודעה ל: dtsassov@gmail.com

שעות רבות וכסף רב מוכנסות בעריכת הגליון
שיצא בטוב טעם ודעת ובשפה ברורה, לכן פונים
אנו בבקשה לכל אנ"ש לקחת חבל בנעימים
ולהשתתף בהוצאות להפצת הדא"ה, ונאה
הדבר ומקובל לתרום בעידן חדוותא בעת
שמחה או לעי"נ יקירים

אנא צרו קשר עם המכון ושאו את נדבת לבכם

הפצת הדא"ח לזיכוי הרבים - כל הזכויות שמורות ©

נוס תנחומין

ידידינו הנכבד רודף צדקה וחסד ראש וראשון לכל
דבר שבקדושה

הר"ר **עופר טל** שליט"א מנהטן

היושב ומבנה על פטירת אמו
האשה הצדקנית צילה בת ר' מאיר

המקום ינחם אותו בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

זמנים לפרשת כי תבוא

הדלקת נרות	מוצש"ק ר"ת	ישמח משה
6:38	8:12	ירושלים
6:23	8:15	ניו יורק
7:04	8:34	לונדון
7:24	8:51	

י"ל ע"י **"מכון נועם אמרים"** סאסו
רח' קדושת יו"ט 1, קרית ישמח משה, גני תקווה
טל: 03-736-1653 | פקס: 052-768-8014
dtsassov@gmail.com